

Sygn. akt III Ca 1503/19

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 4 lutego 2020 r.

Sąd Okręgowy w Gliwicach III Wydział Cywilny Odwoławczy w składzie:

Przewodniczący – Sędzia Sądu Okręgowego Leszek Dąbek

Sędzia Sądu Okręgowego Magdalena Balion-Hajduk

Sędzia Sądu Rejonowego (del.) Miłosz Dubiel (spr.)

Protokolant Angelika Gwozdek

po rozpoznaniu w dniu 23 stycznia 2020 r. w Gliwicach

na rozprawie

sprawy z powództwa T. Ł. (1)

przeciwko M. P.

o zapłatę

na skutek apelacji powoda

od wyroku Sądu Rejonowego w Rudzie Śląskiej

z dnia 9 sierpnia 2019 r., sygn. akt I C 1464/17

1. **oddala apelację;**

2. **zasądza od powoda na rzecz pozwanego kwotę 450 zł (czterysta pięćdziesiąt złotych) z tytułu zwrotu kosztów zastępstwa procesowego w postępowaniu odwoławczym.**

SSO (del.) Miłosz Dubiel SSO Leszek Dąbek SSO Magdalena Balion – Hajduk

Sygn akt III Ca 1503/19

UZASADNIENIE

Powód T. Ł. (2) żądał zasądzenia od pozwanego M. P. kwoty 1 960 zł z ustawowymi odsetkami za opóźnianie od dnia 22 października 2016 roku do dnia zapłaty oraz zwrotu kosztów procesu.

Uzasadniając żądanie twierdził, że pozwany nie wywiązał się z umowy zawartej przez strony w dniu 24 02 2016r., której przedmiotem była sprzedaż i usługa montażu drzwi. Żądane roszczenie stanowiło według powoda wysokość kwoty umowne, pomniejszonej o kwotę 100 zł.

Pozwany M. P. żądał oddalenia powództwa oraz o zasądzenia na jego rzecz od powoda zwrotu kosztów procesu.

Zarzucił, iż powód nie wywiązał się z zawartej umowy, wobec czego pozwany skutecznie

od niej odstąpił, a co za tym idzie stosunek prawny pomiędzy stronami wygaś. Pozwany twierdził, że powód ponosi winę w wypowiedzeniu umowy, albowiem przekroczył termin realizacji umowy.

Sąd Rejonowy w Rudzie Śląskiej w wyroku z dnia 09 08 2019r. oddalił powództwo, a szczegółowe rozliczenie kosztów procesu pozostawił referendarzowi sądowemu, przyjmując, że pozwany wygrał proces w całości.

W ustalonym stanie faktycznym w motywach wyroku przywołał regulację art. 6 k.c., 395 § 2 k.c. i 492 k.c. oraz 232 k.p.c.. Sąd Rejonowy nie dał wiary zeznaniom świadków P. Ł., S. J. (1) oraz M. B. w kwestii informowania pozwanego przez pracowników powoda, że zamówione drzwi są przygotowane do odbioru, wskazując,

że zeznania nie dały jednoznacznego potwierdzenia, kiedy wykonywano połączenia telefoniczne do pozwanego, z jakiego konkretnie numeru telefonicznego i który konkretnie pracownik miałby się kontaktować z pozwanym. Nadto Sąd Rejonowy twierdził, iż jeden ze świadków jest członkiem najbliższej rodziny powoda, natomiast drugi ze świadków jest jego pracownikiem, a co za tym idzie są oni pośrednio zainteresowani wynikiem sprawy, a także pozostają z nim w relacji służbowej, w związku z czym ich zeznania nie miały waloru wiarygodności.

Następnie dokonał oceny poczynionych ustaleń i w jej wyniku przyjął, że niezaistniały podstawy do nałożenia przez powoda kary umownej. Ocenił, że powód nie wykazał roszczenia co do zasady, a umowa przewidywała określony termin spełnienia przez powoda świadczenia, którego nie spełnił. Wobec powyższego Sąd Rejonowy ocenił, że pozwany był uprawniony do odstąpienia od umowy bez wyznaczania dodatkowego terminu, a co za tym idzie łączące strony zobowiązanie wygasło z mocą wsteczną, toteż powód nie mógł skutecznie domagać się od pozwanego zapłaty na podstawie ustalonej kary umownej.

O kosztach procesu orzeczono na podstawie regulacji art. 108 § 1 zd. 2 k.p.c.

Orzeczenie zaskarżył **powód T. Ł. (2)**, który wniósł o jego zmianę przez zasądzenie od pozwanego swoja rzecz kwoty 1 960 zł wraz z odsetkami ustawowymi za opóźnienie od dnia 22 10 2016 r. oraz zwrotu kosztów procesu za I oraz II instancję.

Zarzucił, że przy ferowaniu wyroku naruszono prawo procesowe i materialne, regulacje:

- art. 233 §1 k.p.c. poprzez przekroczenie granic swobodnej oceny dowodów wyrażającej się w odmowie wiarygodności i mocy dowodowej zeznań świadka P. Ł. w kwestii, iż pozwany był informowany przez pracowników powoda, że zamówione przez niego drzwi są gotowe do odbioru, z uwagi na brak jednoznacznego potwierdzenia, kiedy wykonywano połączenia telefoniczne do pozwanego, z jakiego konkretnie numeru i który pracownik strony powodowej próbował nawiązać kontakt z pozwanym oraz z uwagi na fakt, iż jest córką powoda, z pewnością zainteresowaną korzystnym dla niego rozstrzygnięciem, podczas gdy zeznania świadka były spójne i logiczne, a także korelowały ze zgromadzonym w sprawie materiałem dowodowym, a od dnia realizacji zobowiązania przez powoda minęły blisko dwa lata, wobec czego nie sposób od niego wymagać tak szczegółowych informacji;
- art. 233 §1 k.p.c. poprzez przekroczenie granic swobodnej oceny dowodów wyrażającej się w odmowie wiarygodności i mocy dowodowej zeznań świadków S. J. (2) i M. B. w kwestii, iż pozwany był informowany przez pracowników powoda, że zamówione przez niego drzwi są gotowe do odbioru, z uwagi na brak jednoznacznego potwierdzenia jednoznacznego potwierdzenia, kiedy wykonywano połączenia telefoniczne do pozwanego, z jakiego konkretnie numeru i który pracownik strony powodowej próbował nawiązać kontakt z pozwanym, podczas gdy zeznania świadków były spójne i logiczne, a także korelowały ze zgromadzonym w sprawie materiałem dowodowym, a od dnia realizacji zobowiązania przez powoda minęły blisko dwa lata, wobec czego nie sposób od nich wymagać tak szczegółowych informacji;
- art. 233 §1 k.p.c. poprzez brak wszechstronnego rozważenia zebranego materiału dowodowego i pominięcie treści pkt 1 ogólnych warunków sprzedaży, dostawy, montażu zawartego w zaakceptowanym przez pozwanego

załączniku nr 1 do umowy zlecenia, z którego wynika prawo opóźnienia dostawy lub wykonania usługi bez ponoszenia żadnych konsekwencji do 14 dni bez podania przyczyny, a w konsekwencji błędne uznanie, że powód nie wykonał w terminie swojego zobowiązania, a pozwanemu przysługuje prawo do odstąpienia od umowy;

- art. 232 k.p.c. w zw. z art 6 k.c. i art. 233 §1 k.p.c. poprzez przyjęcie, że powód nie wywiązał się z obowiązku udowodnienia okoliczności, z której wywodzi skutki prawne, podczas gdy z zaoferowanego przez powoda materiału dowodowego, w tym zeznań świadków wynika, że drzwi były dla pozwanego gotowe w umówionym terminie, a pracownicy powoda kontaktowali się w tej sprawie z pozwanym;
- art. 227 k.p.c. w zw. z art. 217 §1 i 2 k.p.c. poprzez oddalenie wniosku powoda o zobowiązanie pozwanego do przedłożenia billingów rozmów telefonicznych za okres od 01 03 2016r. do 30 03 2016r., podczas gdy okoliczność, której wskazane wyżej dokumenty miały dowodzić, miała istotne, a w ocenie Sąd i instancji - kluczowe, znaczenie dla rozstrzygnięcia przedmiotowej sprawy;
- art. 492 zd. 2 k.c. poprzez niewłaściwe zastosowanie i uznanie, że pozwany uprawniony był do odstąpienia od umowy zawartej z powodem bez wyznaczenia powodowi dodatkowego terminu, podczas gdy brak jest przesłanek uprawniających do odstąpienia przez pozwanego od zawartej z powodem umowy bez ponoszenia przezeń konsekwencji w niej wskazanych.

Uzasadniając swoje stanowisko powód twierdził, że był uprawniony do nałożenia kary umownej, a pozwany ponosi winę za nieterminowe wykonanie świadczenia,

a co za tym idzie odstąpienie przez niego od umowy było bezskuteczne, co implikowało możliwość nałożenia przez powoda kary umownej.

Sąd Odwoławczy ustalił i zważył, co następuje:

Sąd pierwszej instancji trafnie zakwalifikował dochodzone roszczenia przyjmując, że ich źródłem jest łącząca strony umowa strony umowy, a następnie prawidłowo rozpoznał sprawę.

Ustalenia faktyczne składające się na podstawę faktyczną orzeczenia mają podstawę w informacjach zawartych we wskazanych w uzasadnieniu źródłach dowodowych, których ocena jest logiczna i mieści się w granicach swobodnej oceny dowodów.

Oceny tej nie podważają zawarte w apelacji zarzuty, gdyż w części z nich skarżący w istocie kwestionuje: nieistotne dla jej rozstrzygnięcia - z punktu widzenia rozstrzygnięcia sprawy - okoliczności, dokonaną przez Sąd pierwszej instancji ocenę prawną ustalonego stanu faktyczny, a w pozostałej części oddalenie przez Sąd pierwszej instancji części jego wniosków dowodowych (decyzje te nie zostały zakwestionowane przez skarżącego przez złożenie zastrzeżeń do nich w oparciu o regulację art. 162 k.p.c. rzez co nie podlega ona kontroli Sądu odwoławczego)

Z tych też względów Sąd odwoławczy przyjmuje za własne ustalenia faktyczne Sądu pierwszej instancji.

Z niekwestionowanych przez skarżącego ustaleń faktycznych wynika,

że strony zawierając w dniu 24 02 2016r. umowę ustaliły, że zamówione przez pozwanego drzwi zostaną zamontowane w przeciągu 3 tygodni od dnia zawarcia umowy, gdyż spółdzielnia mieszkaniowa, której członkiem był pozwany wyrażając zgodę na wymianę drzwi wyznaczyła mu termin, w ciągu którego miał doprowadzić klatkę schodową do stanu poprzedniego o czym powód został poinformowany.

Tym samym termin zamontowania drzwi prowadzących do mieszkania pozwanego został wyznaczony w sposób „sztywny”, z możliwością jego przedłużenia tylko wówczas, gdy:

- „z przyczyn niezależnych od sprzedającego” termin realizacji nie będzie mógł zostać dotrzymany (pkt 3 „Warunków umowy” zawartych w „Umowie zlecenia nr (...)”, k. 11 akt), których w toku postępowania nie wykazano,

- „do 14 dni bez podania przez powoda przyczyn” (pkt 1 „Załącznika nr 1 do umowy zlecenia”, k. 40 akt).

Jakkolwiek strony nazwały zawartą przez siebie umowę nazwały „Umową zlecenia”, to w istocie **jej zrealizowanie polegało na osiągnięciu rezultatu** w postaci zamontowania zakupionych przez pozwanego za pośrednictwem powoda drzwi prowadzących do mieszkania pozwanego.

W istocie jest to zatem „umowa o dzieło” uregulowana w art. 627 i nast. k.c. i w przypadku kiedy powód (przyjmujący zamówienie) opóźnił się z rozpoczęciem lub wykończeniem dzieła tak dalece, że nie było prawdopodobne, żeby zdołał je ukończyć w czasie umówionym, zamawiający (pозwany) mógł bez wyznaczania powodowi terminu dodatkowego odstąpić od umowy jeszcze przed upływem terminu do wykonania dzieła (art. 635 k.c. lex specialis wobec art. 491 k.c.)).

Wskazany powyżej termin zamontowania drzwi do mieszkania powoda - uwzględniając zastrzeżone w umowie prawo powoda do opóźnienia się bez podanych przyczyn do opóźnienia się w wykonaniu umowy o 14 dni - upływał po upływie 5 tygodni od zawarcia w dniu 24 02 2016r. umowy, tj. z dniem 30 03 2016r.

W sprawie bezspornym jest, że w tym terminie powód nie wywiązał się

z umowy (nie zamontował w mieszkaniu pozwanego zamówionych drzwi), co zgodnie z przywołaną regulacją statuowało prawo pozwanego do odstąpienia od umowy.

Pozwany z tego prawa skutecznie skorzystał w ostatni dniu upływu tego terminu, w następstwie czego umowa stron została unicestwiona i powodowi nie przysługuje skuteczne względem pozwanego roszczenie o zapłatę ceny za wykonanie dzieła.

Czyni to powództwo nieuzasadnionym, co pomimo częściowo odmiennego uzasadnienia ostatecznie znalazło prawidłowe odzwierciedlenie w zaskarżonym wyroku, wobec czego apelacja jest bezzasadna w rozumieniu art. 385 k.p.c.

Resumując zaskarżony wyrok odpowiada prawu i dlatego apelację jako bezzasadną oddalono w oparciu o regulację art. 385 k.p.c.

O kosztach postępowania odwoławczego orzeczono stosując regulację art. 98 §1 i 3 k.p.c.

SSR (del.) Miłosz Dubiel SSO Leszek Dąbek SSO Magdalena Balion-Hajduk